

Útěcha

Po těžkém dnu
dvaceti čtyřech hodinách z olova
uléhá na noc k odpočinku
k spánku beze snů

Hlava bolí
i tělo

Duše víc

Leží a dýchá
a jedna ruka svírá druhou
pláč ve tmě stéká
stéká pláč
rty mluví beze slov
rty do prázdna se hýbou
v boji s Tím Nahoře
nezvučná slova
v palčivých střelách míří k Němu
každé jak závaží
jak tíha k neunesení
z masa a krve

Sevřená víčka
jako štít

Konečně usíná

A ve snu čísi jemná dlaň
zlehounka slané vlasy hladí
a blízký známý šeptá hlas
Neplač